

Kristaps Saulītēns

„Mēs visi esam šis mums atvēlētās pasaules un laika sargātāji” (A.Slapiņš).

Pienāca svarīgākais brīdis šīs dienas pasākumā - testamenta lasīšana. Kāds dabūja dzīvokli Sarkandaugavas piecstāvenē, kāds dabūja sarkanās krāsas moskviču, kāda dāmīte pat saņēma kaklarotas, kas kopš Ulmaņlaikiem lādē glabājušās. Visi, protams, bija priecīgi par iegūtajām materiālajām vērtībām, bet mēs visi gaidījām to brīdi, kad tiks paziņots mantinieks galvenajām bagātībām, kas pieminētas testamentā - pasaulei un laikam.

Nevarat pat iedomāties, kādas vētras un negaisi ir plosījušies šī mantojuma dēļ! Katrs no mūsu lielās ģimenes bija vēlējis pārvaldīt šo mantojumu, veidot pasauli, balstoties uz saviem ideāliem, apstādināt laiku, lai varētu divreiz pārdomāt savu nākamo soli, vai pat ceļot laikā ar mērķi atrast laiku, kurā justies ērtāk. Ja atgriezīsies pagātnē, redzēs savas jau pieļautās kļūdas un mēģinās tās labot, bet, ja dosies uz nākotni, būs iespēja skaidri zināt, ko vajag novērst un nepieļaut.

Neviens pat nenojauta vienu problēmu - laiks nav tik varens. Ceļš uz pagātni ir pagalam uz neatgriešanos, un veikt korekcijas vairs neizdosies, savukārt nākotne pat pašam laikam ir neskaidra, jo bez tagadnes nākotnes nevar būt.

Tad nu pienāca paziņojuma brīdis. Testamenta lasītājs, kurš visu šo laiku bija lustīgs, skaļš un pārliecinošs, sāka izbrīnā stostīties, bet tomēr saņēmās un pateica: ”Pasaules un laika **sargātāji**... esam mēs visi...” Tā nu ir sanācis, ka cilvēki ir kļūdījušies, sakot, ka šis ir nedalāms mantojums. Tagad mēs visi esam šī mantojuma sargātāji un mums ir kopīgi jāatbild par tā veiksmīgu saglabāšanu līdz nākamajam testamentam. Vai mēs to spēsim? No mums vien viss ir atkarīgs.